

ЧИ МАЮ Я ПРАВО САМ ОБИРАТИ, ЯК ВИХОВУВАТИ СВОЮ ДИТИНУ?

Батьківство - це не просто право, а й дуже велика відповідальність, оскільки виховання дитини впливає не тільки на її самооцінку та світогляд, це значно впливає на суспільство. Безумовно, всі батьки бажають для своїх дітей всього найкращого, проте питання про те, що виховання дитини є особистою справою сім'ї є достатньо філософським. Адже окрім соціуму на сім'ю також має вплив держава.

Суспільство спільно з державою встановлюють певні правила виховання дітей. Суспільство впливає на формування світогляду дитини її моральні цінності, самооцінку та рівень толерантності, оскільки змалку дитина опиняється у соціальному середовищі, яке визначає її поведінку, світогляд та спосіб взаємодії з іншими. Громадяни будь-якої країни мають своє уявлення про те, як правильно виховувати дітей. Наприклад, в країнах Азії дуже поважають традиції, тому вчать дітей дотримуватись дисципліни, не заперечувати старшим та поважати їх, а в Європейських країнах більш поширена модель виховання, яка ґрунтується на свободі вибору та самовираженні. Окрім того, суспільство може морально тиснути на батьків за їхні погляди на виховання дитини, які можуть відрізнятись від загальноприйнятих норм. У деяких випадках суспільство може нав'язувати батькам певні ідеали виховання, навіть якщо вони суперечать особистим переконанням сім'ї.

Держава в свою чергу не встановлює чітких рамок у питаннях виховання. Якщо говорити простими словами, то держава дозволяє все, що не заборонено законом. Закони встановлюють мінімальні стандарти догляду та розвитку дитини, визначають її права, а також обов'язки батьків. Держава покладає на батьків обов'язок піклуватись про здоров'я дитини, освіту та створення сприятливих умов для розвитку дитини як повноцінної особистості. Також держава слідкує за тим, щоб дитина не піддавалась насильству в будь яких формах, нав'язуванню релігійних поглядів. Якщо батьки, порушують вимоги встановлені законом та ухиляються від виконання своїх батьківських обов'язків, держава має право втрутитись для вжиття відповідних заходів. Це можуть бути як виховні бесіди так і позбавлення батьківських прав. Держава втручається у процес виховання, лише у тих випадках, коли є загроза правам та інтересам дитини.

Отже, враховуючи викладене можна дійти до висновку, що виховання дитини є складним процесом в якому задіяні не лише батьки. У процесі виховання дитини одночасно беруть участь батьки, суспільство та держава. І хоч батьки відіграють в процесі виховання найвагомішу роль, вони не можуть повністю обмежити дитину у спілкуванні з соціумом. Незважаючи на те, що законодавець прямо не забороняє батькам виховувати дітей та, як того хочуть вони та виховання вважається особистою справою сім'ї, держава в будь якому випадку буде слідкувати, для того, щоб у разі необхідності втрутитись і захистити інтереси дитини. Хоч і не існує прямої заборони самому обирати як виховувати дитину, я вважаю, що це не є можливим, адже щоб дитина могла стати повноцінним членом суспільства їй необхідно спілкуватись з соціумом та державою.